

# Ο Σάββας Στρούμπος μιλά στο Ολύμπιο Βήμα για τον πόλεμο, τη θυσία και τον επίκαιρο Ευριπίδη

Ολύμπιο Βήμα,  
23/08/26

Η παράσταση Ιφιγένεια εν Αυλίδι σε σκηνοθεσία του Σάββα Στρούμπου έρχεται στο Αρχαίο Θέατρο Δίου στις 2 Αυγούστου. Μέσα από τη ματιά της ομάδας Σημείο Μηδέν, το έργο του Ευριπίδη αναδεικνύει τη βία του πολέμου και την ανθρώπινη ευθύνη, προσφέροντας μια σύγχρονη ανάγνωση για τη διαχρονική τραγωδία και την κρίση αξιών που ταλανίζει τη σημερινή κοινωνία.

«Ιφιγένεια εν Αυλίδι» στο Δίον – Ο Σάββας Στρούμπος μιλά στο Ολύμπιο Βήμα για τον πόλεμο, τη θυσία και τον επίκαιρο Ευριπίδη.

Η τραγωδία του Ευριπίδη «Ιφιγένεια η εν Αυλίδι» έρχεται στην πόλη μας την Κυριακή 2 Αυγούστου, στις 21:00, στο Αρχαίο Θέατρο Δίου στο πλαίσιο του Φεστιβάλ Ολύμπου, σε σκηνοθεσία του Σάββα Στρούμπου από την ομάδα Σημείο Μηδέν.

Μέσα από μια σύγχρονη ματιά και ανάγνωση, η παράσταση φωτίζει το διαχρονικό στοιχείο του έργου, καθώς ζητήματα όπως η βία του πολέμου, η κατάρρευση των αξιών, η ανθρώπινη ευθύνη και το τίμημα της εξουσίας ταλανίζουν την ανθρωπότητα μέχρι και σήμερα. Ο Σάββας Στρούμπος προσεγγίζει την «Ιφιγένεια η εν Αυλίδι» ως ένα έργο που συνομιλεί άμεσα με τη σημερινή πραγματικότητα, θέτοντας ερωτήματα για τις θυσίες που εξακολουθούν να απαιτούν οι σύγχρονες κοινωνίες και για τον καθοριστικό ρόλο της τέχνης σε περιόδους κρίσης.

Με αφορμή την παράσταση στο Αρχαίο Θέατρο Δίου, ο σκηνοθέτης μιλά στο «Ολύμπιο Βήμα» για τη διαχρονική επικαιρότητα του Ευριπίδη, τον

συμβολισμό της Ιφιγένειας, τη σχέση του θεάτρου με τον πόλεμο και την ελπίδα που μπορεί να γεννηθεί ακόμη και στο χείλος της αβύσσου.

**Στο σκηνοθετικό σας σημείωμα αναφέρετε ότι «ο Ευριπίδης είναι σύγχρονός μας». Ποια στοιχεία του έργου θεωρείτε ότι συνομιλούν πιο έντονα με τη σημερινή πραγματικότητα;**

«Η παράφορη επιθυμία των κυρίαρχων για πόλεμο και εξουσία δεν εγκατέλειψε την ανθρωπότητα ποτέ. Τι συμπεράσματα έχουν βγει από τον Τρωικό πόλεμο που θέλει διακαώς να ξεκινήσει ο Αγαμέμνωνας στην “Ιφιγένεια η εν Αυλίδι” ως σήμερα; Το έργο γραμμένο σε εποχή βαθιάς κρίσης και παρακμής συνομιλεί ευθέως με την εποχή μας.»

**Πόσο επίκαιρη είναι τελικά η «Ιφιγένεια εν Αυλίδι» και πώς συνομιλεί η θυσία της Ιφιγένειας με τις σύγχρονες ανθρωποθυσίες που προκαλούν οι πόλεμοι γύρω μας;**

«Τι κόσμος είναι αυτός που μπορεί να υπάρχει μόνο θυσιάζοντας αθώα παιδιά; Θυμηθείτε ότι στο έργο αν δεν θυσιαστεί η Ιφιγένεια τα καράβια δεν μπορούν να ξεκινήσουν. Στον Ευριπίδη η ανθρώπινη βούληση βαραίνει πολύ περισσότερο από τη θεϊκή παρέμβαση. Οι άνθρωποι ορίζουν τη μοίρα με τις θελήσεις, τις αποφάσεις και τις πράξεις τους.»

**Πιστεύετε ότι η Ιφιγένεια παραμένει σήμερα ένα διαχρονικό σύμβολο των θυμάτων και ιδιαίτερα των παιδιών που χάνονται σε κάθε πόλεμο;**

«Πιστεύω ότι η Ιφιγένεια αποτελεί διαχρονικό σύμβολο σπαραγμού της μανίας του πολέμου. Ας δούμε πώς ικετεύει για τη ζωή της τον ίδιο της τον πατέρα, πώς θρηνεί για την επερχόμενη θυσία της, χωρίς κανείς να είναι εκεί να τη στηρίξει, πώς βιώνει τον ξεριζωμό, πώς ραγίζει μέσα της και περνάει αυτή η ίδια στην παραφορά υιοθετώντας τον πατρικό λόγο, πώς μέσα από την παραφορά οργανώνει η ίδια την τελετή της θυσίας της. Σπαραγμός, παραλογισμός και ανθρώπινη τραγωδία. Αυτά τα συστατικά στοιχειοθετούν το πρόσωπο της Ιφιγένειας.»

**Αναφέρεστε στον καλλιτέχνη ως «ευαίσθητο δέκτη» των ιστορικών γεγονότων. Ποιος θεωρείτε ότι είναι ο ρόλος του θεάτρου σε μια εποχή γεμάτη πολεμικές συγκρούσεις και κοινωνική αβεβαιότητα;**

«Το θέατρο είναι τέχνη ζωντανή, συμβαίνει μπροστά στα μάτια μας, στο εδώ και τώρα. Όσο κι αν προσπαθούμε να τη χαρακτηρίσουμε, να την εκλογικεύσουμε, να την προσαρμόσουμε στις ανάγκες ή τις επιθυμίες μας,

η τέχνη του θεάτρου εκπορεύεται από τις καταστροφές των καιρών και προσπαθεί να κοιτάξει πέρα από τον ορίζοντα, εκεί που κυοφορείται αυτό που δεν υπάρχει ακόμα, μια άλλη ανθρώπινη κατάσταση. Η σκηνή του θεάτρου είναι νησίδα ουτοπίας.»

**Κλείνετε με μια αναφορά στην ελπίδα που γεννιέται μέσα από το «χάος». Είναι αυτή η προοπτική που θα πάρει μαζί του και ο θεατής φεύγοντας από την παράσταση; Με τι σκέψεις θα θέλατε να αποχωρήσει το κοινό από το θέατρο;**

«Η παράστασή μας προσπαθεί να ακολουθήσει τον ποιητικό τρόπο με τον οποίο ο Ευριπίδης αναπτύσσει το υλικό του. Από την άποψη αυτή ο κάθε θεατής θα πάρει μαζί του αυτό που μπορεί ανάλογα με τη δική του ευαισθησία και επιθυμία. Στη συγκεκριμένη παράσταση η ελπίδα εκπορεύεται από την ίδια τη δυνατότητα να σκεφτεί κανείς κριτικά και να μιλήσει ποιητικά στο χείλος της αβύσσου.»